

Prästvigning, predikan januari 2022

Johannesevangeliet 4: 27-42

Den här berättelsen som vi just hörde läsas, om den samariska kvinnan vid brunnen, det är en av Nya testamentets mest kända texter, och den finns dessutom avbildad i den äldsta kyrka vi känner till. Kyrkan är från 200-talet efter Kristus, den fanns i en stad som hette Dura Europos, och det är i doprummet vi finner bilden.

Man kopplade således samman den här berättelsen om den samariska kvinnan med dopet i Dura Europos. Men inte bara där. Även i andra kapell från fornkyrkans tid kopplas just denna berättelse ihop med dopet. Mitt emot bilden av kvinnan finns i Dura Europos en bild på när Petrus går på vattnet. För de första kristna symboliserade båda dessa texter dopet, och att hålla fast vid Jesus – för själva kan vi inget göra. Vad skulle Petrus ha gjort när han började sjunka, om det inte vore för Jesus? Vad skulle den samariska kvinnan ha gjort, om det inte vore för Jesus? Ingenting. Utan Jesus kan vi inte göra ett skvatt. Utan Jesus så sjunker vi.

Hon är samarier, och dom var föraktade av vanliga judar på den här tiden. Hon är dessutom utstött, för texten som föregår den vi hörde läsas berättar att hon går dit mitt på dagen, under siestan, när ingen frivilligt går ut. **Precis som Petrus är hon en person som sjunker.** Det bär inte riktigt, helt enkelt. Men det är ändå till henne Jesus kommer. Det är ändå till henne som Jesus vänder sig.

Och ni prästvigs och välkomnas nu in i en kyrka som har till uppgift att verka för människor som på många sätt är som den här kvinnan i texten. Hon gick nog inte till synagogan i lördags. Hon sågs nog inte som ett praktexempel på fromhet av sin omgivning. Men ändå ville hon ha med Jesus att göra.

Och ändå vill Jesus ha med henne att göra, det är ju det som är evangeliets poäng.

Som präst så kommer ni ganska så snart lägga märke till den unika – unika - ingång vi i svenska kyrkan har i människors liv. Folk räknar med oss. Folk tror gott om oss. Precis som i den här kvinnans möte med Jesus.

När man vigs till präst i Karlstads stift så välkomnas man till ett stift som på många sätt är präglad av en folkkyrkoteologi. För 100 år sedan, i sitt herdabrev till Västerås stift, definierade Einar Billing folkkyrkans uppgift så här:

(Folkkyrkans uppgift) ”... är att bringa evangelium om den Guds frid, som övergår allt förstånd, till oroliga och osaliga människosjälar. Det är inte en av kyrkans uppgifter – det är det hela”¹ /2 ggr/. Det är detta som är vårt uppdrag. Det är precis det uppdraget vi har idag, och det var precis det uppdraget Jesus tog på sig för 2000 år sedan. Det handlar om liv. Det handlar om tröst. Det handlar om att bjuda Levande vatten. Det handlar om att lyfta människor i en tid som verkar bli alltmer galen för varje år som går. I en tid när många inte längre vill förkunna glädjebudskap, utan hellre vill basunera ut hån och lögner och överdrifter. I en sådan tid handlar evangeliet om att möta människor som den samariska kvinnan, att möta människor som sjunker, och ta dem på allvar. Möta dem med nåd. Möta dem med levande vatten.

Vi ska sålunda vara stolta över att tillhöra den folkkyrkotradition som den vi har i Karlstads stift, och den unika ingång i människors liv som det har medfört. För folk räknar med oss. Folk lyssnar på oss. Och de gör det av det enkla skälet att vi alla är i behov av frid, att vi alla är i behov av tröst. Den samariska kvinnan var det. Vi alla är det. För livet är inte alltid enkelt. Det vet Gud. Och det vet vi.

Ni vigs och välkomnas idag till präster, ni tar emot stafettpinnen från de lärjungar som började den här maratonmarschen för snart 2000 år sedan, och ni kommer en dag att lämna över den till någon annan. Det är ju det som är så fantastiskt när man är del av en 2000-årig tradition.

Det handlar inte bara om mig, mig, mig, som så mycket annat i vårt samhälle gör. Det handlar inte om dominans, makt och pengar som så mycket annat i vårt samhälle gör. Nej, vi är i kyrkan del av något större, vi bottnar i andra ideal, vi tillhör honom som förkunnade den frid som övergår allt förnuft. Vi tillhör Honom, som även lyssnade på vad en obetydlig, namnlös samarisk kvinna hade att säga, och som fick henne att lyfta.

Det är för mig att vara kyrka.

Amen.

+Sören Dalevi

¹Herdabref till prästerskapet i Västerås stift, Einar Billing, s 27.